

***Дихан Михайло Дмитрович** – юрист, історик Болгарії, болгарської діаспори України.*

Народився 25 серпня 1925 р. в с. Благоево Іванівського р-ну Одеської обл. Закінчив 7 класів болгарської школи. Вступив до Бобринецького сільськогосподарського технікуму (Кіровоградська обл.) (1939). Добровільно вступив до лав Ольшанського винищувального батальйону, брав участь у боях під Первомайськом (1941). Демобілізувався з армії інвалідом Вітчизняної війни I групи (1945). Після війни з відзнакою закінчив Одеський культурно-освітній технікум. Вступив на юридичний факультет Львівського державного університету ім. І. Франка (1946). Працював адвокатом в Одеській обл. (1951–1954). Захистив кандидатську дисертацію “Участь трудящих болгар та гагаузів Півдня Бессарабії у Великій Вітчизняній соціалістичній революції і в боротьбі з інтервентами в 1917–1920 рр.” (1961). Працював викладачем Одеського медичного інституту (1961–1965). Доцент кафедри наукового комунізму Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова (1965–1972). Очолював кафедру нової і новітньої історії університету (з 1972 р.). Захистив докторську дисертацію (1972). Очолював в Одеському інституті народного господарства (нині Одеський економічний університет) кафедру наукового комунізму (1975–1990).

Працював професором Софійського електротехнічного інституту (1987–1988). Член Настоятельства міжнародної асоціації болгар від України (1991). Емігрував до США (1993). Повернувся до Одеси (1997). Професор кафедри теорії держави і права Одеської національної юридичної академії (з 1999 р.). Займався проблемами революційних зв'язків між Болгарією і Росією в новий і новітній час, а також періодом болгарського відродження. Апогеєм у громадській діяльності професора М. Д. Дихана стало відкриття в Одесі Всеукраїнського болгарського культурного центру (1999).

Автор 25 монографій, науково-популярних книг, нарисів та спогадів. Надрукував біля 250 наукових робіт у журналах Москви, Києва, Кишинєва, Софії, Торонто (Канада) і більше 500 статей і бесід у різних газетах Одеси, Софії, Кишинєва, Сан-Франциско, Варшави та ін.

Нагороджений орденом Кирила та Мефодія II ст. за внесок у болгарську історичну науку (1969). За участь у війні був нагороджений 5 орденами і 16 медалями.